

Leonar letette az öntözőkannát, és a virágágyások közötti keskeny ösvényen a napóra felé indult. Megállt a mozaikokkal kirakott szélénél. Áhítattal érintette meg az elefántcsont mutatót.

Az idegen már mögötte állt. A fráter határozott mozdulattal tépte ki a rudat. A mutató árván, tehetetlenül hevert a számlapon. Az idegen megkönnyebbülten sóhajtott. Leonar csendben nézte a töredezett szélű csonkot, majd belépett a körbe. „Dél van” — jegyezte meg, de az idegennek már a hült helyét sem találta.

A szerzetesek harmadnapon illendően temették el testvérüket, s egy hétig szigorú böjtöt tartottak, s imádkoztak lelkiüdvéért. Bár, az arravetődő turisták és néhányan a szerzetesek közül bosszankodtak a kitört mutatóért, mert soha többet nem jutottak hozzá ilyen finomságú anyaghoz, de a prior közbenjárására a letört darabot a mai napig szent ereklyeként tisztelik.

PARCZ FERENC

Szertartás éjszaka

*és ég a tűz és tűz az ég
és a szem révületben
és láng a szív és láng a szem
és láng az erekben*

*és lassú minden mozdulat
és csak lobogás van
és lángol a szent tűzvirág
és mindenben láng van*

*és Te vagy a tűz és Te vagy
és igaz és nem álom
és ima jön ének és varázs
és tánc a parázson*

*és dobog és röpiül és leszáll
és kell a föld fa és a fészek
és a test most megérkezik
és megérkezik a lélek*

*és hajnal lesz és lesz piros
minden ami vörös volt
és minden minden szerbe tér
minden mi valamikor egy volt*

*és semmi nincs és semmi sincs
csak benn és túl és itt benn
a lomb aranyzöld lángban ég
— fölfog és befogad Isten —*